

covârșește orice minte, să vă păzească inimile și cugetele voastre întru Hristos Iisus” (Filipeni 4,7). Introdu mintea în lăuntrul inimii și dă-i de lucru acolo cu rugăciunea; atunci pacea lui Dumnezeu o umbrește și ea se află într-o stare de pace.

Pentru a păstra pacea sufletească „trebuie evitată acedia” și să te străduiești a avea un duh vesel și nu trist. Trebuie să încerci să ieși din această stare cât mai iute cu putință. Atenție la duhul întristării, căci acesta dă naștere la toate relele. O mie de ispite apar din pricina lui: agitație, furie, învinuire, nemulțumirea de propria soartă, gânduri de desfrânare, schimbare permanentă a locului.

Uneori duhul cel rău al întristării pune stăpânire pe suflet și îl lipsește de umilință și bunătate față de frați și dă naștere la

repulsie față de orice conversație. Atunci sufletul evită oamenii, crezând că aceștia se află la originea tulburării sale și nu înțelege că pricina tulburării sale se află într-însul. Sufletul plin de întristare și parcă scos din minți este incapabil să accepte în pace sfaturile bune ce i se aduc sau să răspundă cu umilință la întrebările ce i se pun.

Primul medicament cu ajutorul căruia omul își află în curând mângâiere sufletească este smerenia inimii, așa cum ne învață Sfântul Isaac Sirul. Această boală este tratată cu rugăciune, abținere de la grăire în deșert, lucru de mână, după puterile fiecăruia, citirea Cuvântului lui Dumnezeu și răbdare; căci el se naște din lașitate, trândăvie și grăire în deșert.

Sursa: marturiidintarasfanta.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Vineri 5 august	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Ioan Iacob de la Neamț
	18:00	Vecernia și Litia
Sâmbătă 6 august	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Schimbarea la Față a Domnului
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 7 august	07:30	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. I Corinteni 1, 10-17; Ev. Matei 14, 14-22; glas 7, voscr. 8 → Duminica a 8-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Trei lucruri nu înțeleg: o credință adogmatică, un creștinism nebisericesc, un creștinism fără nevoiță.” – Sfântul Sofronie Saharov

Nr. 448 / 31 iulie 2022

PĂRINTELE
HRISOSTOM
MĂNĂSTIREA PUTNA

RECUNOȘȚINȚA SĂ LUCREZE ÎN INIMA NOASTRĂ

Noi suntem chemați de Dumnezeu să-i întărim pe frații noștri. Suntem chemați să primim harul lui Dumnezeu, să ne curățim ca să putem să primim harul lui Dumnezeu în noi, pentru ca să-l putem da mai departe. Însă pentru aceasta avem nevoie să ne adunăm puțin în interiorul nostru, să ne adunăm și gândurile, chiar și inima, care sunt împrăștiate în afara noastră. Aceasta este cea mai vicleană rătăcire a noastră în ziua de astăzi: că ne-am împrăștiat foarte mult în afară. Noi, așa cum spune Psalmistul, nu ne mai găsim inimile, pentru că ne lipim inima de te-miri-ce. Și unde este comoara ta, acolo este și inima ta, a spus Hristos. Și uităm lucrul acesta. Ne atașăm atât de ușor de cele exterioare, de cele mici, de cele mult prea mici, și uităm că Hristos

este în noi. Dumnezeu ne-a dăruit chipul Său și rămâne în noi prin harul botezului și așteaptă acolo singur. Singur, pentru că noi nu-L mai cercetăm. Noi ne petrecem viața în afara noastră. E mare răătăcire.

Citim încă din Pildele lui Solomon că spune Domnul: „Fiule, dă-mi inima ta!” Ce să-I dau lui Dumnezeu, care inimă să-I dau și cum să I-o dau? Mai este inima mea întreagă? Știu eu de unde s-o mai adun bucată cu bucată, ca s-o pun la loc și să I-o dau apoi lui Dumnezeu? N-am de unde să pot să fac asta, chiar dacă aș vrea să fac aceasta, nu mai pot. Dar măcar dacă am vrea...!

Vedeți, când Hristos le-a poruncit să nu spună nimănui, i-a avertizat că aici este un pericol. Pentru că este foarte greu să-I mulțumești lui Dumnezeu cu glas înalt. Imediat ce ai primit un dar de la Dumnezeu, imediat ce ți-a împlinit cererea, tu să începi să spui lucrul acesta, să vestești cu voce tare lucrul acesta. Este foarte greu să te păzești în smerenie când faci așa. Foarte repede, credeți-mă, mult prea repede, mai repede decât putem noi să fim atenți la aceasta, inima noastră se duce către mândrie. Și încet-încet se așază această mândrie acolo și ni se pare că ni se cuvine. Că ceea ce ne-a dat Dumnezeu este un bun pe care noi l-am câștigat pe drept. Și până acolo încât să ne gândim că

Dumnezeu era obligat să ne dea lucrul acesta. Prima dată spunem că e de la Dumnezeu, dar apoi îl socotim că este al nostru. Nu este nimic al nostru! Al nostru este doar păcatul! Restul este al lui Dumnezeu. Dumnezeu ni le dă nouă ca să ne aducă alături de El, să ne țină legați de El, pentru că, dacă suntem departe de El, pierim. De aceea. Nu că ar avea Dumnezeu nevoie de noi. Nu. Noi avem nevoie de El și El știe prea bine. Și, dacă ne iubește, ne și dăruiește cele de care avem nevoie.

Prin urmare, noi ar trebui, când primim un dar, să-I mulțumim lui Dumnezeu în inima noastră, să ținem puțin mai mult această recunoștință în inima noastră astfel încât ea să lucreze acolo. Recunoștința aceasta să ne întărească inima în iubire față de Dumnezeu și mai ales în smerenie. Dacă petrecem în interiorul inimii noastre în mulțumire față de Dumnezeu, foarte repede ne vom smeri, ne vom da seama că nu meritam așa mare dar de la Dumnezeu – primul pas.

Al doilea pas: ne vom da seama că frații noștri care sunt mai buni decât noi ar fi meritat mai mult decât noi. Ei ar fi trebuit să primească darul acesta și nu noi.

Și al treilea pas: ne vom ruga lui Dumnezeu ca să facă lucrătoare această iubire a Lui din noi pentru frații noștri: Doamne, dă un sens iubirii mele; Tu, Care ești iubirea

din mine, lucrează pentru mântuirea celorlalți, pentru frații mei care sunt buni și mari și dreți și frumoși și nu sunt păcătoși așa cum sunt eu. Dar Tu m-ai ales pe mine. Fă-mă, atunci, împreună-lucrător la mântuirea lor. Și uite așa, învățăm cum să-i primim pe cei de lângă noi.

Este foarte important să reținem acest lucru: să nu ne grăbim să vestim darul pe care l-am primit mai înainte să-I mulțumim lui Dumnezeu, și să facem asta în taina inimii. Să nu ne grăbim să vestim aceasta mai înainte ca recunoștința noastră să devină lucrătoare, să ne schimbe inima. Pentru că, dacă nu ne schimbăm inima, noi nu putem să-i ajutăm pe ceilalți. Nu vedeți? De fiecare dată când dorim să-i ajutăm pe ceilalți ne uităm în inima noastră și nu găsim nimic acolo, e seacă. Pentru că n-am pus nimic acolo! Prea repede am luat darul și l-am spus celorlalți, l-am scos în afara noastră și prea mult trăim în afară.

Îl auzim pe Sfântul Prooroc David care zice: „Zis-am: Păzit-am căile mele. Să nu păcătuiesc eu cu limba mea. Amuțit-am și n-am grăit și nici de bine n-am vorbit.” Nici de bine! Și spune mai departe: „Durerea mea s-a înnoit.” Adică am cunoscut o altă durere. Am vrut să scap de durerea păcatului, să nu mai păcătuiesc eu cu limba mea, și am tăcut. N-am mai spus nici cele

bune. Și o altă durere a venit peste mine. Dar ce fel de durere? „Înfierbântatu-s-a inima mea și în cugetul meu se va aprinde foc.” E greu să petreci în inima ta, e greu să stai singur cu Dumnezeu pentru că atunci te vezi așa cum ești. E greu să recunoști că ești mai rău decât credeai, dar, dacă recunoști că Dumnezeu este mai milostiv decât credeai, atunci nu deznădejdea este aceea care te face să simți durere, ci mândria este cea care te depărtează. Aceea este durerea cea nouă. Să simți acest foc care se aprinde în interiorul tău și în cugetul tău nu este ușor.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

**SFÂNTUL
SOFRONIE SAHAROV**
1896 - 1993

**SĂ TE STRĂDUIEȘTI A
AVEA UN DUH VESEL
ȘI NU TRIST!**

Dobândește pacea, și mii de oameni din jurul tău se vor mântui. Atunci când un om se află într-o stare de pace a minții, el poate de la sine să le ofere celorlalți lumina necesară luminării rațiunii. Această pace, ca pe o comoară neprețuită, Domnul nostru Iisus Hristos a lăsat-o drept moștenire ucenicilor Săi înainte de moarte (Ioan 14,27). Apostolul mai spunea despre ea: „și pacea lui Dumnezeu, care